

[Ministeren for udenrigsøkonomi.]

sagen moden til beslutning. Efter regeringens opfattelse bør et land kun kunne nedlægge veto i en sag, hvis det samtidig er rede til at hævde, at sagen er af vital betydning for den pågældende regering. Vi er altså tilhængere af, at man afskaffer misbruket af vetoretten.

På det ikke-kommunitære område foreslås der ikke indført flertalsafgørelser. Dette ville jo også kræve præcise regler om, hvilket flertal, f. eks. simpelt eller kvalificeret flertal, der i givet fald skulle anvendes. Derimod gives der udtryk for den meget rimelige opfattelse, at en politisk erklæring om, at de ni på visse områder vil tale med én stemme, kun har mening, såfremt alle parter er indstillet på at være så fleksible som muligt i de forudgående indbyrdes drøftelser.

For en sikkerheds skyld vil jeg dog slå fast, at hverken den danske regering eller noget andet EF-lands regering vil være villig til at give afkald på vetoretten i det ikke-kommunitære samarbejde.

Premierminister Tindemans foreslår en ændret procedure for udnævnelsen af Kommissionen. I princippet har regeringen ingen indvendinger mod disse forslag, men en nærmere undersøgelse af den foreslåede udnævnelsesprocedure vil dog nok være hensigtsmæssig. Inden en eventuel traktatændring kan finde sted, må det således klarlægges, hvilken indflydelse de enkelte lande får på udnævnelsen af de „menige“ kommissionsmedlemmer.

Lad mig slutte med et par betragtninger af mere almindelig karakter. I mange år var der to skoler vedrørende endemålet for EF-samarbejdet. Den ene gik ind for en føderation — en forbundsstat — mellem landene. Den anden støttede en konføderation — et statsforbund.

Det var for at undgå en strid mellem disse to retninger, at præsident Pompidou i oktober 1972 indførte begrebet „europæisk union“ som en bevidst uklar overskrift. De forskellige lande kunne så lægge i begrebet „europæisk union“, hvad de ønskede, og først på et senere tidspunkt ville det blive defineret.

Skønt Tindemans personlig er tilhænger af en europæisk forbundsstat, har han dog — som den tidligere franske præsident —

set faren ved at fortabe sig i en debat om forskellige institutionelle indretninger og juridiske konstruktioner. Hans rapport er derfor blevet et afbalanceret grundlag for de forestående drøftelser af EFs udvikling i de kommende år.

Den danske regering fremlagde som bekendt allerede sit udgangspunkt for unionsdebatten under hr. Tindemans' besøg i oktober måned 1975. Det er min opfattelse, at dette oplæg har ydet sit bidrag til at gøre den danske og den internationale debat mere jordnær og realistisk. Det har i denne forbindelse naturligvis været en glæde for regeringen, at Tindemansrapporten, såvel i sin grundopfattelse af unionens karakter som på en række konkrete områder, afspejler tanker, der findes i regeringens oplæg.

Dette er den første debat i et nationalt parlament om Tindemansrapporten, og jeg håber, den ligeledes vil blive et realistisk bidrag til den løbende diskussion af form og indhold i den europæiske union. Den kan dermed også være med til i de øvrige lande at klargøre Danmarks positive holdning til fælles fremskridt i det europæiske samarbejde forud for de realitetsdrøftelser i EF, der kan forudses at ville finde sted efter det kommende møde i Det europæiske Råd den 1. og 2. april.

Ordføreren for forespørgerne (Maigaard)
(SF):

Jeg vil først sige statsministeren og udenrigsøkonomiministeren tak for den redegørelse, der her er givet tinget.

Jeg vil godt beklage, at regeringen ikke har fundet anledning til at tage stilling til den målsætning, som Tindemans lægger op. Der er jo i rapporten udtrykkelig et tilbud, stats- og regeringscheferne stilles over for, et tilbud om en definition, og jeg tror, det ville være rigtigt at tage stilling til dette tilbud, fordi det ville gøre den folkelige debat klarere herhjemme. Det ville nemlig medføre, at den skulle føres på et enklere grundlag; den tager skade, når den skal være alt for teknisk.

Jeg beklager altså, at der er en manglende stillingtagen til definitionen. Statsministeren skal jo diskutere den på det kommende topmøde i april, men jeg synes alligevel, at der i udenrigsøkonomiministerens tale var så tilpas mange enkeltheder og detaljer, at